

UZASADNIENIE

Decyzją z 27 lipca 2023 roku, znak (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w Ł. po rozpatrzeniu wniosku o emeryturę z 3 lipca 2023 roku odmówił J. W. przyznania rekompensaty z tytułu utraty możliwości nabycia prawa do wcześniejszej emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Organ nie uznał jako pracy w szczególnych warunkach okresu zatrudnienia w (...) od 1 września 1978 roku do 17 lutego 1981 roku oraz od 17 grudnia 1982 roku do 30 kwietnia 1995 roku na stanowisku kierowcy ciągników, kombajnów lub pojazdów gąsiennicowych, ponieważ przy pomocy ciągnika wnioskodawca wykonywał prace głównie polowe, a charakter transportowy pojawiał się sporadycznie.

[decyzja k. 27 pliku II akt emerytalnych ZUS]

Odwołanie od powyższej decyzji wniósł wnioskodawca nie zgadzając się z powyższą decyzją i wskazując, że nigdy nie pracował w polu ani na kombajnach, a wykonywał prace transportowe i był oddelegowany do (...) Ł..

[odwołanie – k. 3-4]

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie przytaczając argumentację jak w zaskarżonej decyzji i dodatkowo wskazując, że w oświadczeniu z 17 września 2018 roku wnioskodawca oświadczył, że przy pomocy ciągnika wykonywał prace polowe tj. opryski, oranie, kultywację, a prace transportowe wykonywał rzadko.

[odpowiedź na odwołanie – k. 5-5 odwrot]

Na rozprawie z 12 stycznia 2024 roku bezpośrednio poprzedzającej wydanie wyroku wnioskodawca poparł odwołanie, a pełnomocnik ZUS wniósł o oddalenie odwołania.

[końcowe stanowisko pełnomocnika wnioskodawcy – rozprawa z 12 stycznia 2024 roku e-protokół (...):31:00 – płyta CD – k. 52]

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

J. W. urodził się (...). Legitymuje się on wykształceniem zasadniczym zawodowym – ukończył (...) Szkołę Zawodową w G. w zawodzie tokarz. Wnioskodawca nie nabył prawa do emerytury pomostowej ani emerytury w obniżonym wieku.

[okoliczność bezsporna, a nadto świadectwo ukończenia (...) k. 32, decyzja k. 29-29 odwrot pliku (...) akt emerytalnych ZUS]

W okresie od 1 września 1978 roku do 30 kwietnia 1995 roku wnioskodawca pracował na stanowisku kierowcy ciągnikowego w (...) w B. z siedzibą w P. – początkowo w Filii miejscowości L., a następnie w filii w miejscowości B..

[świadectwo pracy k. 6 pliku (...) akt emerytalnych ZUS, protokół ds. przyjęć w aktach osobowych, zeznania świadka R. G. W. e-protokół rozprawy z 12 stycznia 2024 roku 00:02:17, zeznania świadka M. W. e-protokół rozprawy z 12 stycznia 2024 roku 00:22:56]

Pracodawca – (...) w B. wystawiła wnioskodawcy świadectwo pracy w szczególnych warunkach. W świadectwie tym wskazano, że J. W. w okresach od 1 września 1978 roku do 17 grudnia 1981 roku oraz od 17 grudnia 1982 roku do 30 kwietnia 1995 roku stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał pracę kierowcy ciągników, kombajnów lub pojazdów gąsiennicowych według wykazu A dział VIII poz. 3 rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983 roku na stanowisku kierowcy ciągnika wymienionym w wykazie A dziale VIII poz. 3 pkt 1 wykazu stanowiącego załącznik do uchwały nr 24 z 14 czerwca 1983 roku Zarządu Krajowego Związku (...), K. i Organizacji Rolniczych w sprawie prac wykonywanych w szczególnych warunkach w jednostkach organizacyjnych kółek rolniczych.

[świadczenie pracy w szczególnych warunkach w aktach osobowych]

W okresie od 18 lutego 1981 roku do 16 grudnia 1982 roku wnioskodawca odbywał służbę wojskową.

[zaświadczenie z (...) k. 10 pliku (...) akt emerytalnych ZUS]

W okresie od stycznia 1986 roku do grudnia 1987 roku wnioskodawca otrzymał wynagrodzenie za pracę w warunkach szkodliwych jedynie za kwiecień 1986 roku.

[karta wynagrodzeń w aktach osobowych]

Wnioskodawca 17 września 2018 roku złożył w (...) Oddziale ZUS w Ł. oświadczenie, z którego treści wynika, że przy pomocy ciągnika rolniczego wykonywał następujące prace: opryski, oranie, kultywację czyli prace polowe. Prace transportowe, zgodnie z oświadczeniem wnioskodawca wykonywał rzadko.

[oświadczenie k. 21 pliku (...) akt emerytalnych]

Wnioskodawca 22 sierpnia 2018 roku złożył wniosek o emeryturę.

[wniosek o emeryturę z 22 sierpnia 2018 roku k. 1-3 odwrot pliku (...) akt emerytalnych]

Decyzją z 26 września 2018 roku zmienioną następnie decyzją z 28 grudnia 2018 roku, organ ZUS odmówił wnioskodawcy prawa do emerytury z uwagi na nie osiągnięcie przez niego 25-letniego okresu składkowego i nieskładkowego oraz nieudokumentowanie co najmniej 15 letniego okresu wykonywania prac w szczególnych warunkach. Organ nie uznał wówczas okresu zatrudnienia w (...) od 1 września 1978 roku do 17 lutego 1981 roku oraz od 17 grudnia 1982 roku do 30 kwietnia 1995 roku na stanowisku kierowcy ciągników, kombajnów lub pojazdów gąsiennicowych jako pracy w szczególnych warunkach, ponieważ przy pomocy ciągnika wnioskodawca wykonywał prace głównie polowe, a charakter transportowy prac pojawiał się sporadycznie.

[decyzja z 26 września 2018 roku k. 29-29 odwrot pliku (...) akt emerytalnych, decyzja z 28 grudnia 2018 roku k. 45-45 odwrot]

Następnie 28 marca 2023 roku J. W. roku złożył kolejny wniosek o emeryturę.

[wniosek o emeryturę z 28 marca 2023 roku w aktach emerytalnych]

Decyzją z 27 lipca 2023 roku, znak (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w Ł. po rozpatrzeniu wniosku o emeryturę z 3 lipca 2023 roku odmówił J. W. przyznania rekompensaty z tytułu utraty możliwości nabycia prawa do wcześniejszej emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Organ nie uznał jako pracy w szczególnych warunkach okresu zatrudnienia w (...) od 1 września 1978 roku do 17 lutego 1981 roku oraz od 17 grudnia 1982 roku do 30 kwietnia 1995 roku na stanowisku kierowcy ciągników, kombajnów lub pojazdów gąsiennicowych, ponieważ przy pomocy ciągnika wnioskodawca wykonywał prace głównie polowe, a charakter transportowy pojawiał się sporadycznie.

[decyzja k. 27 pliku II akt emerytalnych ZUS]

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o całokształt materiału dowodowego zebranego w sprawie, w szczególności o dokumenty zawarte w aktach niniejszej sprawy, w załączonych do akt sprawy aktach ZUS (w tym oświadczenie z 17 września 2018 roku) oraz dokumenty zawarte w aktach osobowo-płacowych wnioskodawcy. Sąd częściowo ustalił stan faktyczny w oparciu o dowód z zeznań wnioskodawcy oraz przesłuchanych świadków – w zakresie w jakim nie są one sprzeczne z pozostałym materiałem dowodowym zebrany w sprawie.

Sąd jednocześnie nie dał wiary dowodowi z zeznań wnioskodawcy oraz z zeznań przesłuchanych w sprawie świadków w zakresie, w jakim wynika z nich, że przez cały okres zatrudnienia J. W. w (...) w B. stale pracował jako

kierowca ciągnikowy prowadząc ciągnik w transporcie, jeżdżąc po drogach publicznych, a nie w ramach prac polowych. Zeznania te są bowiem sprzeczne z pozostałym materiałem dowodowym – w szczególności ze złożonym przez ubezpieczonego 17 września 2018 roku oświadczeniem, z którego treści wynika, że przy pomocy ciągnika rolniczego wykonywał następujące prace: opryski, oranie, kultywację czyli prace polowe. Prace transportowe, zgodnie z oświadczeniem wnioskodawcy wykonywał rzadko.

Ze zgromadzonych w aktach sprawy dokumentów nie wynika także, by ubezpieczony (jak to zeznają wnioskodawca oraz świadkowie) był przez cały, kilkunastoletni okres pracy w (...) delegowany do wykonywania prac w transporcie w przedsiębiorstwie (...). W aktach nie znajdują się ani dokumenty delegacji z (...) do (...) ani karty pracy, z których by wynikało, że wnioskodawca rzeczywiście był delegowany i pracował w transporcie. Z kolei fakt, że wnioskodawca w okresie od stycznia 1986 roku do grudnia 1987 roku miał wypłacony dodatek za pracę w warunkach szkodliwych jedynie za kwiecień 1986 roku wskazuje na stan faktyczny odwrotny do prezentowanego przez wnioskodawcę i świadków.

Nie sposób nie dostrzec, że zeznania zarówno wnioskodawcy, jak i świadków są ukierunkowane na wykreowanie po stronie Sądu obrazu stanu faktycznego, który skutkowałby zmianą zaskarżonej decyzji. Warto także podkreślić, że świadek R. G. (2) nie posiadał wiadomości co ubezpieczony robił po 1986 roku. Z kolei świadek W. L. (1) pracował w bazie (...) w B., podczas gdy wnioskodawca w odległej o 10 km filii w B. i nie wiedział od kiedy wnioskodawca był zatrudniony w (...). Dodatkowo świadek W. L., podobnie jak świadek M. W. nie potrafił wskazać wielu istotnych dla sprawy okoliczności faktycznych, na zadane pytania odpowiadając wymijająco i na wysokim poziomie ogólności, w tym co do konkretnych okresów wspólnego zatrudnienia.

Zeznania powyższych świadków oraz wnioskodawcy są w ocenie Sądu ukierunkowane na osiągnięcie przez wnioskodawcę celu w postaci korzystnej dla wnioskodawcy zmiany decyzji organu ZUS. Nie sposób także zauważyć, że świadek M. W. jest osobą najbliższą dla wnioskodawcy – ma więc również pośredni interes, aby wnioskodawca otrzymał wyższą emeryturę.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

W świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego, odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie.

Przedmiotem postępowania było rozstrzygnięcie czy wnioskodawcy przysługuje prawo do rekompensaty z tytułu pracy w warunkach szczególnych. Kwestią sporną było przy tym to czy wykonywane przez wnioskodawcę prace w (...) w B. na stanowisku kierowcy ciągnikowego można uznać za pracę w warunkach szczególnych.

Zgodnie z art. 1 ust. 1 ustawy z dnia 19 grudnia 2008 roku o emeryturach pomostowych (tekst jedn. Dz. U. z 2023 r. poz. 164 ze zm.), ustawa określa warunki nabywania prawa do emerytur i rekompensat przez niektórych pracowników wykonujących pracę w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze, zwanych „emeryturami pomostowymi”, o których mowa w art. 24 ust. 2 i 3 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz. U. z 2023 r. poz. 1251 ze zm.).

Zgodnie z art. 2 pkt 5 tej ustawy o emeryturach pomostowych, rekompensata stanowi odszkodowanie za utratę możliwości nabycia prawa do wcześniejszej emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze dla osób, które nie nabyły prawa do emerytury pomostowej.

Stosownie do art. 21 ust. 1 ustawy, rekompensata przysługuje ubezpieczonemu, jeżeli przed dniem 1 stycznia 2009 roku ma okres pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w rozumieniu przepisów ustawy o emeryturach i rentach z FUS wynoszący co najmniej 15 lat.

Zgodnie z art. 21 ust. 2 powoływanej ustawy, rekompensata nie przysługuje osobie, która nabyła prawo do emerytury na podstawie przepisów ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

Celem rekompensaty, podobnie jak i emerytury pomostowej, jest łagodzenie skutków utraty możliwości przejścia na emeryturę przed osiągnięciem wieku emerytalnego przez pracowników zatrudnionych przy pracach w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. W przypadku rekompensaty realizacja tego celu polega jednak nie na stworzeniu możliwości wcześniejszego zakończenia aktywności zawodowej, lecz na odpowiednim zwiększeniu podstawy wymiaru emerytury z FUS, do której osoba uprawniona nabyła prawo po osiągnięciu powszechnego wieku emerytalnego.

[tak: M. Z. - Komentarz do art. 21 ustawy o emeryturach pomostowych, LEX, tak też wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z 31 marca 2016 roku, III AUa 1899/15 – LEX 2044406]

Art. 23 ust. 1 ustawy o emeryturach pomostowych stanowi, że ustalenie rekompensaty następuje na wniosek ubezpieczonego o emeryturę.

A zatem należy wskazać, prawo do rekompensaty, zgodnie z powyższą ustawą, mają osoby urodzone po 31 grudnia 1948 roku, które przed 1 stycznia 2009 roku wykonywały przez co najmniej 15 lat prace w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w rozumieniu art. 32 i 33 ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

Należy wskazać, że art. 2 pkt 5 i art. 21 ust. 1 ustawy o emeryturach pomostowych formułują dwie zasadnicze przesłanki nabycia prawa do rekompensaty: 1) nienabycie prawa do emerytury pomostowej, 2) osiągnięcie okresu pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze w rozumieniu ustawy o emeryturach i rentach z FUS wynoszącego co najmniej 15 lat. Przesłanka negatywna została zawarta w art. 21 ust. 2 ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Jest nią nabycie prawa do emerytury na podstawie przepisów ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

Bezspornym jest w rozpoznawanej sprawie jest, że wnioskodawca nie nabył prawa do emerytury pomostowej ani prawa do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym w związku z wykonywaniem pracy w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze.

Stosownie natomiast do treści art. 32 ust. 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia w podmiotach, w których obowiązują wykazy stanowisk ustalone na podstawie przepisów dotychczasowych.

Z kolei art. 32 ust. 4 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, stanowi, że wiek emerytalny, o którym mowa w ust. 1, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie których osobom wymienionym w ust. 2 i 3 przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych, to jest na podstawie rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. nr 8, poz. 43 ze zm.).

Z § 1 cytowanego rozporządzenia wynika, że jego treść stosuje się do pracowników wykonujących prace w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze, wymienione w § 4-15 rozporządzenia oraz w wykazach stanowiących załącznik do rozporządzenia. Przepis § 2 ust. 1 rozporządzenia ustala, że za okresy uzasadniające nabycie prawa do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu uważa się okresy, w których praca w szczególnych warunkach jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy.

W świetle § 2 ust. 1 wskazanego rozporządzenia oraz zgodnie z orzecznictwem Sądu Najwyższego okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy, przy czym powyższe okoliczności pracownik jest obowiązany udowodnić. [tak: wyrok Sądu Najwyższego z 15 grudnia 1997 roku, II UKN 417/97 – (...) i US (...) oraz wyrok Sądu Najwyższego z 15 listopada 2000 roku, II UKN 39/00 Prok. i Prawo (...)]

Rozporządzenie Rady Ministrów z 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43) w § 2 ust. 2 zobowiązuje zakłady pracy do stwierdzenia okresów zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wyłącznie na podstawie posiadanej dokumentacji.

Brak takiego świadectwa lub jego zakwestionowanie przez organ rentowy nie wyklucza jednak dokonania ustalenia zatrudnienia w warunkach szczególnych innymi środkami dowodowymi w toku postępowania sądowego.

Okresy pracy w warunkach szczególnych wskazane w powołanym wyżej rozporządzeniu w sprawie wieku emerytalnego dla pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach mogą być wykazywane przez zainteresowanego, przed Sądem wszelkimi środkami dowodowymi, a przewidzianymi przez kodeks postępowania cywilnego, a w szczególności dokumentami z osobowych akt pracowniczych, zeznaniami świadków, a także przesłuchaniem stron.

[tak: uchwała Sądu Najwyższego z dnia 27 maja 1985 roku - III UZP 5/85, LEX nr 14635, uchwała Sądu Najwyższego z dnia 21 września 1984 roku - III UZP 48/84, LEX nr 14630 uchwała Sądu Najwyższego z dnia 10 marca 1984 roku - III UZP 6/84, LEX nr 14625]

Reasumując powyższe rozważania przyjąć należało, iż w postępowaniu sądowym nie obowiązują ograniczenia, co do środków dowodowych, którymi związany jest ZUS we własnym postępowaniu, o ile jednak wnioskodawca dowiedzie innymi, przewidzianymi w postępowaniu cywilnym środkami dowodowymi, że rzeczywiście wykonywał przez wymagany okres pracę dającą się zakwalifikować jako pracę w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze.

Jednocześnie należy pamiętać, że sam fakt wydania ubezpieczonemu przez (...) w B. świadectwa pracy w warunkach szczególnych nie obliguje ani organu ZUS, ani Sądu do automatycznego przyjęcia, że wnioskodawca spełnił wymagania co najmniej 15 lat pracy w warunkach szczególnych.

Wydanie przez pracodawcę świadectwa wykonywania pracy w szczególnych warunkach nie rodzi żadnych skutków materialno-prawnych. Zaświadczenie to jest jedynie dokumentem prywatnym (art. 245 k.p.c.) wydawanym dla celów dowodowych (przede wszystkim dla celów wykazania przed organem rentowym, że pracownik nabył uprawnienia związane z pracą w szczególnych warunkach), a okoliczności w tym dokumencie potwierdzone przez pracodawcę podlegają weryfikacji zarówno w postępowaniu sądowym jak i postępowaniu przed organem rentowym.

[tak: wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z 14 sierpnia 2019 roku, III AUa 311/19, LEX nr 2781366, wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z 6 września 2018 roku, III AUa 365/18, LEX nr 3040083, postanowienie Sądu Najwyższego z 12 grudnia 2023 r., (...) 384/22, LEX nr 3651942]

Zebrany w sprawie materiał dowodowy, w szczególności dokumentacja pracownicza, w której brak jest jakiegokolwiek informacji, że wnioskodawca w rzeczywistości był oddelegowany na stałe do pracy w przedsiębiorstwie (...), a także, co istotne – oświadczenie samego ubezpieczonego z 17 września 2018 roku, w którym wskazał, że w okresie zatrudnienia w (...) w B. wykonywał przede wszystkim prace w polu takie jak: opryski, oranie, czy prace kultywacyjne, a prace transportowe wykonywał sporadycznie. W ocenie Sądu Okręgowego, wnioskodawca w żaden inny, wiarygodny sposób nie udowodnił jednocześnie wykonywania przez wnioskodawcę pracy w warunkach szczególnych w sposób stały i w pełnym wymiarze czasu pracy.

Jednocześnie należy podkreślić, że w orzecznictwie, przyjmuje się, że aby praca kierowcy ciągnika był traktowana jako praca w szczególnych warunkach, to w ramach tej pracy ubezpieczony musi stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywać czynności transportowe, jeżdżąc po drogach publicznych.

Nie można uznać, że praca kierującego ciągnikiem jest zawsze pracą „w transporcie”, nawet jeżeli kierujący niczego nie transportuje lecz wykonuje przy pomocy ciągnika prace polowe. Umieszczenie stanowisk traktorzysty i kombajnisty

w dziale VIII (w transporcie i łączności) wykazu A stanowiącego załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r. Nr 8, poz. 43 ze zm.), mimo ujęcia ich odrębnie od pracy kierowcy samochodów ciężarowych, autobusów i pojazdów specjalistycznych, wiąże szkodliwość tejże pracy nie z faktem prowadzenia tychże pojazdów, lecz z faktem prowadzenia pojazdów przy uwzględnieniu specyfiki „technologii” pracy w transporcie i łączności oraz obciążeń psychofizycznych związanych z uczestnictwem takich pojazdów w ruchu publicznym.

[tak: wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 3 marca 2015 roku, LEX nr 1680011]

Nie bez znaczenia w tym kontekście całokształtu niniejszej sprawy jest też fakt, że ubezpieczony w okresie od stycznia 1986 roku do grudnia 1987 roku otrzymał wynagrodzenie za pracę w warunkach szkodliwych jedynie za kwiecień 1986, co również wskazuje, że jego zasadniczymi czynnościami, jakie wykonywał w trakcie zatrudnienia w (...) w B. były czynności związane z pracą w warunkach, których nie można zakwalifikować jako szczególne, a tylko epizodycznie zdarzało mu się wykonywać pracę w warunkach szczególnych.

Krótkotrwałe wykonywanie czynności, o których mowa w art. 3 ust. 1 ustawy o emeryturach pomostowych, nie stanowi wykonywania pracy w szczególnych warunkach w pełnym wymiarze czasu pracy w rozumieniu art. 3 ust. 4 tej ustawy.

[tak: wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z 26 października 2021 roku, III AUa 158/21, LEX nr 3278500]

W świetle powyższych okoliczności należało więc uznać, że w okresie pracy w (...) w B., wnioskodawca nie wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku kierowcy ciągnikowego, wskazaną w wykazie A, dział VIII, poz. 3 „Prace w transporcie i łączności” pod poz. 3 – prace kierowców ciągników, kombajnów lub pojazdów gąsienicowych, gdyż wykonywane przez niego prace nie polegały na transporcie, a głównie na pracach polowych.

Podsumowując, na tle powyższego stwierdzić należało, że wnioskodawca nie spełnia wymogu posiadania co najmniej 15-letniego okresu pracy w warunkach szczególnych, gdyż nie wykazał, że w spornym okresie od 1 września 1978 roku do 17 lutego 1981 roku oraz od 17 grudnia 1982 roku do 30 kwietnia 1995 roku wykonywał prace w transporcie w pełnym wymiarze czasu pracy. Tym samym wnioskodawcy nie przysługuje prawo do spornego świadczenia.

Mając na uwadze powyższe, na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c., Sąd oddalił odwołanie.